

רע"פ 5989/13 - ניסים ביטון נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5989/13

כבוד השופט א' שהם
ניסים ביטון

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בע"פ 7667/09, מיום 27.06.2013, שניתן על ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; ת' שפירא; ועל פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעפ"ת 51829-05-13, מיום 27.6.2013, שניתן על ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

עו"ד ניר זנו

בשם המבקש:

עו"ד ג'ויה שפירא

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה, ג' קרא - סג"נ, ו- ת' שפירא), בע"פ 7667/09, מיום 5.5.2010, ועל פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 51829-05-13, מיום 27.6.2013.

בפסק דינו בע"פ 7667/09, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קפאח) בת"פ 8320/07, מיום 15.6.2009 (להלן: התיק הראשון). בפסק דינו בעפ"ת 51829-05-13, דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט א' האוזרמן),

בפ"ל 11-12-4362, מיום 11.4.2013 (להלן: התיק השני).

רקע והליכים קודמים

2. ביום 14.5.2008, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, על פי הודאתו, בתיק הראשון, בעבירה של החזקה וניהול מקום משחקים אסורים, לפי סעיף 228 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). במעמד זה, ביקש המבקש להודות בחמישה תיקים נוספים שהתנהלו נגדו באותה עת (להלן: התיקים הנוספים), ולצרפם לתיק הראשון. בית משפט השלום נענה לבקשת המבקש, צירף את התיקים הנוספים לתיק הראשון, והרשיע בהם את המבקש, על פי הודאתו, בעבירות הבאות: ניהול והחזקת מקום למשחקים אסורים, לפי סעיף 228 לחוק העונשין (פ"א 91/05); ארגון ועריכת משחק אסור, לפי סעיף 225 לחוק העונשין (פ"א 15/05); קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיפים 499 ו-428 לחוק העונשין, וסחיטה בכוח ובאיומים, לפי סעיפים 427 ו-428 לחוק העונשין (ת"פ 4732/05); זיוף בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 418 לחוק העונשין, החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), נהיגה ללא רישיון רכב, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה, ונהיגה ללא ביטוח, לפי סעיפים 2(א) ו-10 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970 (להלן: פקודת הביטוח) (ת"פ 1329/07); פירוק חלקים מרכב, לפי סעיף 413ד(ב) לחוק העונשין, שינוי זהות של רכב, לפי סעיף 413ט לחוק העונשין, ושימוש ברכב ללא רשות בעליו, לפי סעיף 413ג לחוק העונשין (ת"פ 12514/00); והחזקת נכס החשוד כגנוב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין (ת"פ 8126/07).

3. בגין הרשעתו בתיק הראשון ובתיקים הנוספים, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 3 שנות מאסר לריצוי בפועל; הפעלת עונש מאסר על תנאי בן 8 חודשים שהושת על המבקש בת"פ 10385/03, במצטבר לעונש המאסר בפועל שנגזר עליו; שנת מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מתום תקופת ריצוי מאסרו, לבל יעבור עבירות של זיוף, קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה בכוח או באיומים, החזקת סכין שלא כדין, נהיגה בזמן פסילה או עבירת רכוש מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מתום ריצוי תקופת מאסרו, לבל יעבור עבירות הקשורות במשחקים אסורים או עבירות רכוש מסוג עוון; פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 5 שנים מתום תקופת ריצוי מאסרו; ופיצוי למתלונן באחד מהתיקים הנוספים, בסך של 5000 ש"ח.

בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על היותו של המבקש עבריין חוזר ובעל פלילי מכביד ביותר. בית משפט השלום מצא, כי חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, והעובדה כי המבקש שלח ידו במגוון רחב של עבירות, מעידות עליו כעל מי שבחר בדרך העבריינות כאורח חיים. לפיכך, קבע בית משפט השלום, כי יש להעדיף בעניינו של המבקש את שיקולי הגמול וההרתעה, על פני שיקולי השיקום ונסיבותיו האישיות של המבקש.

4. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על פסק דינו של בית משפט השלום. במסגרת הערעור, ביקש המבקש לחזור בו מהודאתו בתיקים הנוספים, לבטל את צירופם של תיקים אלו לתיק הראשון, ולאפשר לו לטעון לחפותו, ולחלופין, להקל בעונש שגזר עליו בית משפט השלום.

5. לאחר הגשת הערעור, ועוד טרם שהחל המבקש לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו, לקה המבקש בליבו ואושפז בבית עמוד 2

החולים. בעקבות ההתדרדרות במצבו בריאותו, הגיש המבקש בקשת חנינה לנשיא המדינה.

6. ביום 5.5.2010, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתיק הראשון. אשר לבקשתו של המבקש לאפשר לו לחזור בו מהודאתו בתיקים המצורפים, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש לא הציג כל נימוק המצדיק חזרה מהודיה. המבקש היה מיוצג על ידי עורך דין, והוא היה מעורב בכל התהליך "הארוך והמובנה" של צירוף התיקים. בהתייחס לעונשו של המבקש, עמד בית המשפט המחוזי על היותו של המבקש אדם חסר מעצורים ומסוכן לחברה. עוד נקבע, כי נוכח עברו הפלילי המכביד של המבקש, ובהינתן מכלול העבירות והתיקים בהם הורשע, העונש שהושת עליו במסגרת התיק הראשון עושה עמו חסד. עם זאת, ובשל ספקות שעלו באשר לאפשרות להפעיל את עונש המאסר על תנאי שהושת על המבקש, והסכמת המשיבה לביטול חלק זה בגזר דינו של בית משפט השלום, ביטל בית המשפט המחוזי את הפעלת עונש המאסר המותנה, והעמיד את עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש על 3 שנות מאסר בלבד. בשל מצבו הרפואי של המבקש, הורה בית המשפט המחוזי לשירות בתי הסוהר (להלן: שב"ס) להמציא חוות דעת בשאלה האם המבקש כשיר לרצות עונש מאסר בפועל.

7. ביום 1.6.2010, הגיש שב"ס לבית המשפט המחוזי חוות דעת, לפיה המבקש אינו כשיר לשהייה בבית סוהר. לפיכך, נדחה ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש, כאשר שאלת כשירותו לרצות עונש מאסר בפועל נבחנה מחדש, מעת לעת, על ידי שב"ס. בהמשך, הוגשו בעניינו של המבקש שתי חוות דעת נוספות על ידי שב"ס, בהן נקבע כי הוא עדיין בלתי כשיר לרצות עונש מאסר בפועל. ביום 28.2.2012, הגיש שב"ס חוות דעת נוספת, לפיה ניתן ליתן מענה לצרכיו הרפואיים של המבקש במסגרת מתקן כליאה. בהתאם לכך, נקבע כי המבקש יחל לרצות את עונשו ביום 15.11.2012.

8. ביום 13.11.2012, יומיים לפני שהמבקש היה אמור להתחיל לרצות את עונשו, הוגש נגדו כתב אישום לבית המשפט לתעבורה בתיק השני. על פי עובדות כתב האישום הנוסף, ביום 12.11.2012, נהג המבקש ברכב ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח, בעודו פסול מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה. עוד נטען בכתב האישום, כי המבקש הזדהה בפני השוטרים, שעצרו אותו לבדיקה, באמצעות תעודת זהות מזויפת. בעקבות המעשים המיוחסים לו בכתב האישום השני, נעצר המבקש, והוחלט כי הוא יישאר במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

9. ביום 15.11.2012, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש, על פי הודאתו, בתיק השני, בעבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה; מסירת פרטים כוזבים, לפי סעיף 62(4) לפקודת התעבורה; ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת הביטוח. באותו יום, בעודו נתון במעצר, החל המבקש לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו בתיק הראשון.

10. ביום 11.4.2013, גזר בית המשפט לתעבורה את דינו של המבקש, והשית עליו את העונשים הבאים: שנת מאסר לריצוי בפועל, במצטבר לעונש המאסר שנגזר על המבקש במסגרת התיק הראשון; 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש עבירות של נהיגה בזמן פסילה, מסירת פרטים כוזבים, או שימוש ברישיון נהיגה מזויף; ופסילה למשך 6 שנים מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

בגזר דינו, שקל בית המשפט לתעבורה את מצבו הרפואי ונסיבותיו האישיות של המבקש, אל מול חומרת העבירות בהן הורשע, והעובדה כי לחובתו עבר פלילי מכביד ביותר, בפרט בתחום התעבורתי. בית המשפט לתעבורה התרשם, כי המבקש לא הפנים את חומרת העבירות שביצע, וכי הוא אינו מבין את חובתו לכבד את החוק ואת החלטות בית המשפט. לאחר שבית המשפט לתעבורה נתן את דעתו למכלול נסיבות המקרה ובחן פסיקה רלבנטית לעניין הענישה, החליט בית המשפט לתעבורה לגזור על המבקש את העונשים שפורטו בפסקה 10 לעיל.

11. המבקש ערער על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. ביום 27.6.2013, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, בקובעו כי "מדובר בערעור שמוטב שלא היה מוגש, אך משהוגש הנני דוחה אותו מכל וכל". בפסק דינו, עמד בית המשפט המחוזי על היותו של המבקש "אדם בלתי ראוי לאמון, רצידיביסט קשה, אדם שפעם שיטית, כך עולה מגיליון הרשעותיו, נוהג בזמן פסילה כשלחובתו עבר מכביד ביותר במישור הפלילי ובמישור התעבורתי". בהתאם לכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי צדק בית המשפט לתעבורה משהשית על המבקש את עונש המאסר בפועל, במצטבר לעונש המאסר שהוטל עליו במסגרת התיק הראשון.

12. ביום 10.3.2013, נדחתה בקשת החנינה שהגיש המבקש לנשיא המדינה.

בקשת רשות הערעור

13. ביום 1.9.2013, הגיש המבקש, באמצעות בא כוחו, עו"ד ניר זנו, את בקשת רשות ערעור המונחת לפניו. בבקשתו, טוען המבקש, כי בשל מצבו הרפואי, עצם השהייה בבית הסוהר מסכנת את חייו, ועל כן יש להתערב בחומרת העונשים שהושתו עליו, במסגרת התיק הראשון והשני. כמו כן, טוען המבקש, כי בהתחשב בנסיבות חייו הקשות ומאמציו להשתקם, העונשים שנגזרו עליו חמורים מדי. עוד טוען המבקש, כי מכיוון שריצוי עונש המאסר שהוטל עליו במסגרת התיק הראשון נדחה פעמים רבות, יש ליתן לו ארכה להגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דן בערעור על התיק הראשון. לגופו של עניין, נטען על ידי המבקש, כי הודאתו בתיקים הנוספים היא תוצאה של כשל בייצוג, ועל כן מן הראוי לאפשר לו לחזור בו מהודייתו בתיקים אלו. אשר לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בערעור על התיק השני, נטען, כי בנסיבות העניין, שגה בית המשפט לתעבורה משלא החיל על המבקש את הכלל הקבוע בסעיף 45(ב) לחוק העונשין, ולא הורה על ריצוי עונש המאסר בפועל שגזר על המבקש, בחופף לעונש המאסר בפועל שהושת עליו במסגרת התיק הראשון.

תגובת המשיבה לבקשת רשות הערעור

14. ביום 17.12.2013, הגישה המשיבה, באמצעות באת כוחה, עו"ד ג'ויה שפירא, את תגובתה לבקשת רשות הערעור. בהתאם להחלטתי מיום 24.11.2013, צירפה המשיבה לתגובתה חוות דעת רפואית עדכנית מטעם שב"ס, באשר לשאלת יכולתו של שב"ס להתמודד עם בעיותיו הרפואיות של המבקש במסגרת ריצוי עונש של מאסר בפועל. בחוות הדעת הרפואית העדכנית, חזר שב"ס על האמור בחוות דעתו מיום 28.2.2012, כי ניתן לתת מענה לצרכיו הרפואיים של המבקש במסגרת שב"ס, בעודו מרצה עונש של מאסר בפועל.

בתגובתה לבקשת רשות הערעור טוענת המשיבה, כי יש לדחות את הבקשה שכן היא אינה מגלה כל עילה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי". לטענת המשיבה, חוות הדעת מטעם שב"ס, מהן עולה כי ניתן לתת מענה לצרכיו הרפואיים של המבקש במסגרת ריצוי עונשו, שומטות את הקרקע מתחת לבקשת רשות הערעור. עוד נטען בתגובה, כי המבקש לא טרח לציין בבקשתו את דבר קיומה של חוות הדעת העדכנית מטעם שב"ס, ובחר להביא רק את חוות הדעת המוקדמות יותר, בהן נקבע כי הוא אינו כשיר לרצות עונש של מאסר. לטענת המשיבה, התנהלות זו של המבקש היא בגדר חוסר ניקיון כפיים מצדו, ודי בכך כדי להצדיק את דחיית בקשתו. אשר לבקשתו של המבקש לחזור בו מהודייתו בתיקים הנוספים, נטען על ידי המשיבה, כי המבקש לא הציג כל נימוק אשר יש בו כדי להצדיק בקשה מעין זו, בעיקר כאשר מדובר בבקשה להתערב בפסק דין שהפך לחלוט, זה מכבר.

תשובת המבקש לתגובת המשיבה

15. ביום 4.2.2014, הגיש המבקש את תשובתו לתגובת המשיבה לבקשת רשות הערעור. בתשובתו, חזר המבקש על הטענות שהעלה בבקשת רשות הערעור. אשר לחוות הדעת מטעם שב"ס, טוען המבקש, כי הן ניתנו על סמך בדיקות שטחיות ונערכו על ידי רופאים שאינם מומחים לקרדיולוגיה. כמו כן, טוען המבקש, כי לא ניתן להסביר את הפער בין חוות הדעת המוקדמות מטעם שב"ס, לפיהן הוא אינו כשיר לשאת בעונש מאסר, לבין חוות הדעת המאוחרות, לפיהן קיים מענה לצרכיו הרפואיים במסגרת ריצוי עונש מאסר. לפיכך נטען, כי יש לאפשר למבקש להיבדק על ידי רופא מומחה מטעמו. כמו כן, הוסיף המבקש בקשה להורות למשיבה להמציא את עמדתה לגבי בקשת החנינה שהגיש המבקש לנשיא המדינה, וזאת מתוך הנחה שבשל מצבו הרפואי, נתנה המשיבה את הסכמתה לבקשת החנינה. בנוסף, מבוקש לערוך למבקש תסקיר מבחן עדכני, על מנת שניתן יהיה לעמוד על נסיבותיו האישיות בימים אלה.

דין והכרעה

16. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. ראשית, יש להזכיר את העובדה כי המבקש לא ציין בבקשתו את דבר קיומה של חוות הדעת העדכנית מטעם שב"ס, מיום 28.2.2012, בה נקבע כי אפשר ליתן מענה לצרכיו הרפואיים במסגרת ריצוי עונשו, והתייחס לחוות דעת זו רק לאחר שהיא אוזכרה בתגובת המשיבה. התנהלות זו של המבקש עולה כדי חוסר ניקיון כפיים מצדו, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה לרשות הערעור.

17. יתר על כן, הלכה מושרשת וידועה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים נדירות, בהן מעלה הבקשה שאלה משפטיות כבדות משקל או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים מיוחדים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרמו למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 8554/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2014); רע"פ 1042/14 פרנקו נ' מדינת ישראל (11.2.2014)).

הנתונים בדבר מצבו הרפואי של המבקש היו גלויים בפני הערכאות הקודמות, אשר דנו בעניינו, הן במסגרת התיק הראשון

הן במסגרת התיק השני, והם נלקחו בחשבון במסגרת העונש שהושת עליו. המבקש אינו מציג בבקשתו כל נתון חדש, אשר לא היה ידוע לערכאות הקודמות, שעה שהכריעו בעניינו. הלכה למעשה, בקשתו של המבקש עוסקת, רובה ככולה, בעתירה להקלה בעונשו עקב מצבו הרפואי.

בית משפט זה חזר פעמים רבות על העמדה, לפיה אין בטענות הנוגעות לחומרת העונש בלבד, בכדי להצדיק מתן רשות ערעור, וזאת למעט במקרים חריגים בהם ניכר כי עונשו של המבקש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והנהוגה בעבירות דומות (רע"פ 8046/13 זוהר נ' מדינת ישראל (4.2.2014); רע"פ 8585/13 אזולאי נ' מדינת ישראל (4.2.2014); רע"פ 7787/13 מסארוה נ' מדינת ישראל (2.2.2014)). נוכח היותו של המבקש עבריין מועד, וגם בהתחשב במצבו הרפואי ונסיבותיו האישיות, נראה כי העונשים שהושתו עליו הינם ראויים ומאוזנים, ואף נוטים לקולא. משכך, הבקשה לרשות ערעור אינה מגלה כל עילה לקיום דין "בגלגול שלישי".

18. למעלה מן הנדרש, אתיחס בקצרה גם לגופם של דברים. יש לדחות את טענתו של המבקש, לפיה יש להחיל בעניינו את הכלל הקבוע בסעיף 45(ב) לחוק העונשין, ולהורות כי עונש המאסר שנגזר עליו בתיק השני ירוצה בחופף לעונש המאסר שנגזר עליו בתיק הראשון. סעיף 45(ב) לחוק העונשין קובע את ברירת המחדל שעה שגזר הדין השני שותק בשאלה, האם עונש המאסר שנגזר על הנאשם ירוצה בחופף או במצטבר לעונש מאסר שהושת עליו בתיק קודם. ואולם, למרות האמור בסעיף 45(ב) הנ"ל, אין כל ספק כי לבית המשפט נתונה הסמכות לגזור, במקרים המתאימים, עונשי מאסר מצטברים (ראו, לעניין זה, בג"ץ 423/10 יגרמן נ' מדינת ישראל (30.6.10), פסקאות ט"ו-כ"ו לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין; רע"פ 8546/11 מזרחי נ' מדינת ישראל (22.1.2012); רע"פ 5999/11 מזרחי נ' מדינת ישראל (12.9.11)). במקרה שלפנינו, נקבע כי בשים לב לעברו הפלילי המכביד ביותר של המבקש, ולנוכח העובדה שהוא ניצל את הדחייה שחלה בריצוי עונש המאסר שהושת עליו במסגרת התיק הראשון, כדי לבצע עבירות נוספות, אין מנוס אלא להורות על הצטברות העונשים, ולא מצאתי כל עילה להתערב בקביעה זו.

19. אשר לטענתו של המבקש, לפיה הודאתו בתיקים הנוספים נבעה מכשל בייצוג, ובקשתו ליתן לו ארכה להגשת בקשת רשות ערעור על הרשעתו בתיקים אלו, בית משפט זה כבר פסק, לא אחת, כי חזרה מהודיה מצריכה טעם מיוחד, והיא תתאפשר בנסיבות חריגות בלבד (ע"פ 5763/10 תורג'מן נ' מדינת ישראל (3.2.2011), פסקה 8 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) א' גרוניס; ע"פ 3013/11 מטר נ' מדינת ישראל (1.2.2012), פסקה 8 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) מ' נאור). דברים אלו נכונים ביתר שאת בענייננו, כאשר הבקשה לחזור מההודיה מוגשת מספר שנים לאחר שפסק הדין כבר הפך לחלוט. עוד ראוי להזכיר את ההלכה, לפיה על הטוען לכשל בייצוג להמציא את תגובת הסנגור שלטענתו נכשל בייצוגו (רע"פ 6272/13 דאהרי נ' מדינת ישראל (11.2.2014), פסקה 10 להחלטתו של השופט ח' מלצר; ע"פ 9447/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2.2.2014), פסקה 20 לפסק דינה של המשנה לנשיא מ' נאור). המבקש לא צירף לבקשתו את תגובת הסנגור שייצג אותו במסגרת התיק הראשון, ולא הצביע על כל טעם אחר אשר יש בו כדי להצדיק חזרה מהודייה בתיקים הנוספים. לפיכך, אין מקום להיעתר לבקשה ליתן למבקש ארכה להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דן בערעור על התיק הראשון.

20. כמו כן, אין מקום להיעתר לבקשותיו של המבקש להורות על עריכת תסקיר שירות מבחן עדכני בעניינו, ולאפשר לו להגיש חוות דעת של רופא מומחה מטעמו. בית המשפט לתעבורה נדרש באריכות למצבו הרפואי של המבקש ולנסיבות חייו, והתבסס בגזר

דינו, בין היתר, על תסקיר שירות מבחן ועל חוות דעת הממונה על עבודות השירות שהוגשו בעניינו של המבקש, כמו גם על חוות דעת רפואית שהוגשה מטעמו של המבקש. יתר על כן, כאמור, המשיבה צירפה לתגובתה חוות דעת רפואית עדכנית מטעם שב"ס, לפיה ניתן מענה לצרכיו הרפואיים של המבקש במסגרת בית הסוהר, בו הוא מרצה מאסר בפועל. עוד יש לציין, כי נכון להיום, המבקש השלים תקופה העולה על שנה במאסר, ומחווה הדעת מטעם שב"ס שצורפה לתגובת המשיבה עולה, כי מצבו הרפואי מוגדר כיציב. עולה מהמקובץ, כי כלל הגורמים הנוגעים בדבר, נתנו את דעתם למצבו הרפואי של המבקש, ונדרשו בכובד ראש לשאלת מסוגלותו לרצות עונש מאסר. המבקש לא הצביע על כל שינוי או החמרה במצבו הרפואי או בנסיבותיו האישיות, אשר יש בהם כדי להצדיק בחינה מחודשת של עניינו, ועל כן דין בקשותיו להגשת תסקיר מבחן עדכני ולהגשת חוות דעת רפואית מטעמו, להידחות.

21. ומכאן לבקשת המבקש להורות למשיבה להמציא את תגובתה לבקשת החנינה שהגיש לנשיא המדינה. אינני רואה כיצד עמדתה של המשיבה בשאלה זו, השונה מהסוגיה הנדונה בבקשת רשות הערעור שלפניי, ואשר הוגשה בהסתמך על מידע רפואי שכבר איננו עדכני, רלבנטית לענייננו. מתקבל הרושם, כי הבקשה לקבל את תגובת המשיבה לבקשת החנינה שהגיש המבקש, היא בגדר "מסע דיג" בלתי ממוקד, הנעשה מתוך הנחה ספקולטיבית, שמא יימצא למבקש תנא דמסייע בתגובה זו. לפיכך, אין מקום להיעתר לבקשה חסרת כל בסיס, זו (השוו, בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר (23.1.2014), בפסקה 11 להחלטתו של השופט י' עמית).

22. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ב' באדר ב' התשע"ד (4.3.2014).

ש ו פ ט